

Solia 1888 - chiar despre dreptatea lui Dumnezeu

12 aprilie 2005

Gili Cârstea

Cea mai mare parte a membrilor bisericii care iau contact cu solia neprihănirii lui Hristos ajung la concluzia bizară că aceasta este o pervertire a dreptății lui Dumnezeu. Prezentarea frumuseții caracterului lui Dumnezeu în ipostazele lui non-violente este acuzată a fi o încercare inutilă de a-L prezenta pe Dumnezeu mai bun decât este. Chiar teologi cu pretenții numesc așa ceva ca fiind “o dragoste neputincioasă,” încercări de “cosmetizare” a caracterului divin, transformarea lui Dumnezeu într-un “bătrânel permisiv și neutru,” a cărui milă anulează dreptatea. Nouă, care prezentăm solia îngerului al treilea ca fiind o descoperire a caracterului lui Dumnezeu în Hristos, ni se reproșează că vedem doar o jumătate a adevărului despre Dumnezeu, adică doar jumătatea miloasă, în detrimentul celei drepte.

Adevărul este exact pe dos. Noi susținem tocmai solia care descoperă dreptatea lui Dumnezeu în marea controversă. Tocmai acesta este geniul soliei 1888. În câteva rânduri sora White a numit solia ca fiind despre “neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Ce se deduce de aici, că neprihănirea este despre “milă, iubire și iertare,” iar legea despre “dreptate”? Nicidecum!

Dincolo de orice nuanțe, dreptatea este despre comportament în funcție de lege. Chiar de aici a pornit nemulțumirea lui Lucifer în marea controversă. El susținea că, pentru Dumnezeu, legea este o unealtă a sclaviei pentru supuși, dar El este deasupra ei.

Este Dumnezeu deasupra legii? Se supune El cerințelor legii în toate situațiile? Acestea sunt întrebările pe care marea luptă trebuie să le clarifice. Iar faptul că această luptă încă nu s-a încheiat este dovada că acestor întrebări nu li s-a răspuns corect. Chiar poporul care se numește păzitor al legii susține minciuna lui Lucifer că Dumnezeu este deasupra legii morale, că El nu Se supune cerințelor ei, dar cere ființelor create supunere desăvârșită în fața ei.

În 1888 Dumnezeu a trimis “o foarte prețioasă solie” pe care cel mai serios, inspirat și demn de încredere martor ocular a numit-o “neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Nu există definiție mai disperată decât aceasta! Deja neprihănirea este despre lege, căci ea este o conformare perfectă cu cerințele legii morale în mijlocul unei lumi nelegiuite. De ce o anunță sora White ca fiind “în legătură cu legea”?

Singura explicație este că Dumnezeu dorea ca poporul Său să înceapă să privească neprihănirea lui Hristos în cadrul caracterului lui Dumnezeu oglindit în lege. Noi nu am tratat legea ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Încă de pe vremea lui Ieremia Dumnezeu avertiza că "păzitorii legii" nu îl cunosc, dar problema s-a agravat serios odată cu trecerea timpului. Pentru ultima generație, ea este de viață sau moarte, căci păzitorii legii de azi, deși păstrează la mare cinste decalogul, nu văd în el o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, o descriere a felului în care procedează Dumnezeu.

Poporul evreu a făcut aceeași greșeală, pentru remedierea căreia a fost trimis Mesia. Misiunea Lui a fost să prezinte sub ochii oamenilor felul în care procedează Dumnezeu. Biserica a pierdut, cu trecerea timpului, acest adevăr vital, motiv pentru care Dumnezeu a ridicat mișcarea adventă, cu o puternică solie despre lege. În 1888, El a chemat biserica la împlinirea misiunii ei finale, să prezinte lumii veriga lipsă din marea controversă, aceea că Dumnezeu procedează în conformitate desăvârșită cu legea morală, care nu este un cod de legi auster, ci chiar o transcriere a caracterului Său. Legea este fundamentul neprihănirii. Este singura descriere a dreptății divine, calea unui Dumnezeu sfânt. Solia ar fi luminat pământul cu slava lui Dumnezeu.

Pionierii noștri, sub puterea magică a "unui alt spirit" și mânați de "spiritul de gloată," au interceptat solia, împiedicând-o să ajungă la popor, la lume. Hristos a fost răstignit din nou "în solii Săi aleși," iar ceea ce trebuia să se transforme în ploaia târzie a rămas doar "începutul" mării strigări. Și continuă să fie menținută la nivel de început, fără șanse reale de a lumina pământul cu slava neprihănirii lui Hristos.

Deși ne învârtim încă în jurul muntelui, misiunea bisericii nu s-a schimbat. Sfârșitul nu va veni, și timpul de har nu se va închide, până când omenirii nu i se oferă șansa să aprecieze că Dumnezeu este drept conform legii și că El nu s-a abătut niciodată de la fundamentele de nezdruncinat ale neprihănirii. Aceasta va fi vestea bună a împărăției, o solie clară despre dreptatea lui Dumnezeu. Atunci va veni sfârșitul.